

LA HISENDA CATALANA PREN FORMA, TAMBÉ A MANRESA

COSES DEL BAGES

David Bonvehí

DIPUTAT DE CIU AL PARLAMENT DE CATALUNYA

El Govern de la Generalitat ha presentat aquesta setmana una part més del seu projecte de disposar d'una hisenda catalana i d'un nou model de gestió tributària més modern i eficaç. La hisenda cata-

lana és una veritable estructura d'estat, és el pilar fonamental per a qualsevol país que vol esdevenir estat, i en aquest àmbit Catalunya no s'havia preparat. La construcció d'una hisenda pròpia per a Catalunya és una gran oportunitat per dissenyar una agència tributària més moderna, més propera al ciutadà i que doni un millor servei, tot això amb l'objectiu de facilitar molt més els tràmits cap als ciutadans i reduir el frau fiscal. La hisenda catalana no ha de ser una repetició de l'espanyola, que segueix sent una de les que pateixen un nivell més elevat de frau fiscal de tota la Unió Europea, i és una hisenda on el ciutadà carrega amb la totalitat de les tasques. I com deia a l'inici, també ha

de ser una hisenda moderna que s'ha de construir sobre la base de la cooperació institucional amb els ciutadans, i que ha de permetre que els ciutadans entenguin millor les seves obligacions fiscals. Un model que el pensa i el dissenya un manresà, en Joan Iglesias, i que fa pocs dies vaig tenir l'honor d'escoltar i els objectius del qual vaig conèixer de primera mà. Aquesta setmana s'ha posat en funcionament Tributs de Catalunya, que no és res

«La construcció d'una hisenda pròpia per a Catalunya és una gran oportunitat per dissenyar una agència tributària més moderna i més propera al ciutadà»

més que una xarxa d'oficines d'atenció al contribuent que té per objectiu oferir un servei de finestreta única i gestionar tots aquells tributs que fins a dia d'avui es gestionaven des de les diputacions i des de l'Agència Tributària de Catalunya. De moment, es disposarà de 53 oficines repartides per tot el territori i permetrà la simplificació dels processos a través d'una finestreta única per a tots els tributs gestionats per la Generalitat i els de l'àmbit local. Gradualment, la xarxa s'anirà estenent fins a arribar als 152 punts d'atenció al servei del ciutadà, però a Manresa ja tenim la seu de l'organisme tributari de la Diputació, que ha passat a ser la seu de Tributs de Catalunya.

FUSTA QUE NO FA LLENYA

PEDRA SECA

Xavier GualEMPRESARI
@xaviergual

Miro pel balcó de casa meua i veig la verdor dels arbres de la muntanya. Veig pins, roures i alzines mentre conduïxo per les carreteres de les nostres comarques. La finestra del meu despatx enquadra les arbredes pròpies del Bages. Malgrat els incendis forestals que patim a vegades, tenim més massa boscosa ara que en temps dels nostres avis però les serradores catalanes no poden treballar per escassetat de material i han d'aturar-se.

L'ombra de la incertesa plana sobre aquestes empreses i els seus treballadors. No tenim petroli ni gas natural. De fet, no tenim cap dels recursos naturals que mouen el món, però som milionaris en troncs. A Solsona, malgrat les promeses, des de la clausura de la Tradema encara esperen que els presentin una alternativa realista i sobretot que es concreti. És un fet constatat que per fer ruïllar l'economia cal l'acció de persones decidides a fer-ho i a prendre riscos propis. Els polítics fan propostes amb els riscos dels altres, o com a mínim, de tots els ciutadans. Les propostes reals i viables han de venir normalment de la iniciativa privada en lloc de la dels polítics. En aquest cas del fustam, com en la majoria dels del sector privat que arrisquen, es conformarien que la política no els posés traves injustificades. Res més.

I ara les principals serradores diu que hauran de parar per manca de fusta,

per flaqueja d'acció d'alguns dels implicats i per manca d'imaginació col·lectiva. A l'illa de Taiwan, vaig veure com es van quedar sense troncs per fer palets industrials. Van inventar alternatives amb acer i amb plàstics en lloc de taulons. Nosaltres tenim llenya al bosc i no la sabem usar per crear valor, productes i llocs de treball. Revolta veure situacions com aquesta. Un article d'opinió no és un format per entrar a fons en una situació d'aquesta magnitud però sí que serveix per denunciar la inacció.

Tenim indústries preparades i amb grans inversions (les serradores), tenim matèria primera (els boscos), tenim clients (tots els sectors industrials necessiten algun dels seus derivats), tenim força laboral de sobra (vegin les llistes dels aturats). Què falta? Voluntat i determinació. Les principals indústries de transformació que han anunciat aturades són el 70% del sector. Els boscos s'exploten només en una ter-

cera part del que es podria fer tot respectant criteris ecològics. Al país sobra fusta i els polítics manifesten la seva disponibilitat retòrica a ajudar i implicar-se en la resolució del problema. Però ells es mouen a un ritme diferent (més lent òbviament) del que reclama el dinamisme de l'empresa privada actual. I sembla que l'explicació a tot el desmanec, segons un dels responsables d'una de les fàbriques, és que «l'estructura forestal està anquilosada».

Saben què vol dir això? Doncs que en diferents nivells del govern hi ha un grup de buròcrates sense esma ni interès a resoldre una necessitat que afecta el desenvolupament econòmic i la creació de llocs de treball en el sector.

Dit d'una altra manera, per cada assegut en una taula sense ser resolutiu en el seu treball que perdés la feina, es crearien deu llocs de treball nous per fer palets i serradores.

AQUEST 8 DE MARÇ CRIDEM A LA INSURRECCIÓ

TRIBUNA

Ricard Sánchez Andrés

COORDINADOR D'EUJA BAGES

El retrògrad plantejament sobre el dret a l'avortament i als drets sexuals i reproductius de les dones que representa l'avantprojecte de llei que defensa el govern del PP, la contrareforma del PP, coarta principis bàsics dels drets humans en relació amb els drets de la dona i en particular en relació amb la seva decisió sobre la interrupció de l'embaràs. La contrareforma del PP, davant el conflicte d'interessos que pot plantejar-se entre el fetus –la vida humana dependent– i la dona gestant, atorga una preferència infundada i injustificable a l'interès del fetus, preponderància que en tots plans, moral i jurídic, correspon a la dona embarassada. Deixa al descobert l'especial

acarnissament de l'ocupació de la política contra els drets de les dones. L'intent de forçar la maternitat o que avorti clandestinament i perillosament, és l'expressió més cruenta de la consideració patriarcal, androcèntrica i misògina del govern i del seu ministre de Justícia. La llibertat de les dones per escollir tenir o no un fill és la clau d'entrada per al conjunt de la resta de drets. Sense llibertat per disposar del seu cos no és possible imaginar la igualtat de la parella en la parella o en la família, la igualtat en l'empresa o en l'esfera pública.

Estem assistint a un dels moments històrics de més atacs als drets de les dones. La dreta està agredint els pilars més bàsics de la democràcia, com és l'aspiració a què tenim dret totes les persones, a la llibertat, l'autonomia personal, l'accés als recursos i la igualtat de tots els éssers humans. Aquesta greu regressió es manifesta de manera categòrica respecte als drets hu-

«Sense llibertat per disposar del seu cos no és possible imaginar la igualtat de la parella en la família, la igualtat en l'empresa o en l'esfera pública»

mans de les dones, fruit del reforçament de les posicions més retrògrades del sistema patriarcal, que, amb l'excusa de la crisi econòmica, ha vist les possibilitats obertes per desconstruir tot allò aconseguit.

L'assignatura de religió a l'escola pública i l'exclusió de l'educació sexual i reproductiva, no només és conseqüència de la ingerència del clergat hereu del franquisme en les decisions governamentals, sinó que pretenen instaurar el model ja caducat de dones obedients i submises.

La llista de normes segregadores i sexistes com la de reforma laboral i la recent llei d'educació és aclaparadora. Les retallades en sanitat i en l'assistència a la dependència, la provisionalitat en les ocupacions, la privatització d'allò públic... són mesures que estan produint un impacte de gènere que s'està traduint en l'increment de la feminització de la pobresa i la intensificació dels valors repressors de l'autonomia de les dones.

És estrany el dia que no s'atempta contra algun dret, fins a convertir la condició de ciutadania en gairebé una burla: en decrets cuinats en bancs, bisbats i consells d'administració ens priven dels serveis

públics fonamentals per viure en qualitat democràtica, i sota els efectes del xoc, ens intoxiquen dia a dia amb mentides demostrables (de les quals ningú respon: al contrari, en aquesta perversió tan nostra de la democràcia hem aportat al món la figura # marcaEspanya del «desimputat»). Mentrestant, es degrada tot allò públic i es transmuta el laic en secta, tornant a subjugar amb ideologia medieval la vida de les dones.

Cridem a la insurrecció i la insubmissió feminista contra tot intent de retorn al passat, contra totes aquelles decisions que pretenguin mantenir les dones com a éssers subordinats, contra qualsevol temptativa de repressió de la sexualitat i contra el dret a decidir sobre les vides. Que cap senyor del PP ni altres de dretes carques de pacotilla, per més cors de la secció femenina reviscuts d'èpoques fosques que els assisteixin, puguin vèncer! Són temps de lluita...

«Aquestes mesures estan produint un impacte de gènere que s'està traduint en l'increment de la feminització de la pobresa»